

Új Lant

Az Újpesti Baptisták Lapja

2013. MÁRCIUS

XXII. ÉVF. 1. (142.) SZÁM

Húsvét, az élet ünnepe

Krisztus feltámadt... hogy mi is új életben járjunk! (Róm 6,4)

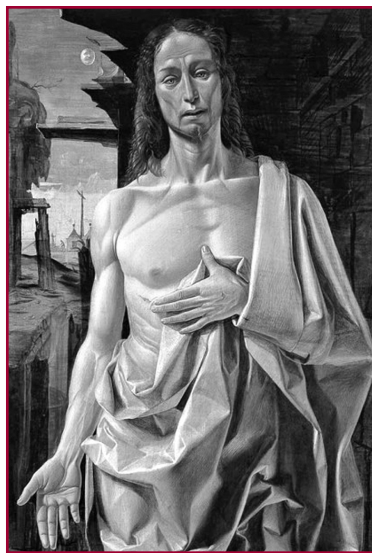
Krisztus feltámadásával az emberi történelem új szakasza kezdődött el: a régiek elmúltak, új jött létre.

Miként a zord tél után a tavaszi nap első sugarára kipattannak a fák rügyei, úgy törte szét bilincseit a diadalmasan feltámadó Jézus Krisztus, és változtatta nagypéntek mélységes gyászát ujjongó örömmé.

Az élet Istene erősebb volt, mint a halál, kihozta a halálból Jézust. Feltámadása teljes bizonyíték arra nézve, hogy a pokol kapui is legyőzhetők.

Jézus Krisztus feltámadása a mi hitünk alapja. Feltámadásának ténye új távlatokat nyit meg az ember előtt, és új reménnyel tölti el. Igaz ez a reménység már itt a földön és az örökévalósággra nézve egyaránt. A léleknek is megújulásra van szüksége, és ennek a folyamatnak első és legfontosabb lépése a megtérés.

A megtérés nem más, mint a lélek feltámadása, amely által Isten újjászüli bennünket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre (1Pt 1,3). Sok reményvesztett, kilátástalan élet nyerhet új értelmet Jézus Krisztus feltámadása által. Pál meggyőzően bizonyítja, hogy az irgalomban gazdag Isten Jézus szeretetéért minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre kelt a Krisztussal együtt. Meghirdeti, hogy kegyelemből számunkra is van üdvösség (Ef 2,5), s ha engedelmesek vagyunk, és követjük példáját, akkor a bemerítés által eltemettetünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya

A feltámadt Krisztus
(Bramantino
lombard festő képe, 1490)

dicsősége által, úgy mi is új életben járunk (Róm 6,4).

Van-e aktuálisabb program húsvét napján, mint a megtérés? Lehet-e magasztosabb cél Krisztus feltámadása ünnepén, mint az, hogy a miénk is legyen az új élet öröme, és részesei legyünk a Krisztus diadalának? Jó dolgot kívánsz, kedves Olvasó, ha arra törekszel, hogy Krisztus feltámadása által kiviruljon lelked tavasza, s benne az égi Virágszál (Ézs 11,1), aki maga lett a Feltámadás és az Élet! S jobbat nem is tehetnél, mint azon munkálkodni, hogy idei húsvétunk sok lélek megtérésének alkalma legyen.

Lássuk meg ezen a húsvéton azt is, hogy mindnyájunknak megújulásra van szüksége! Arra kell törekednünk, hogy egyre inkább megvalósuljon kö-

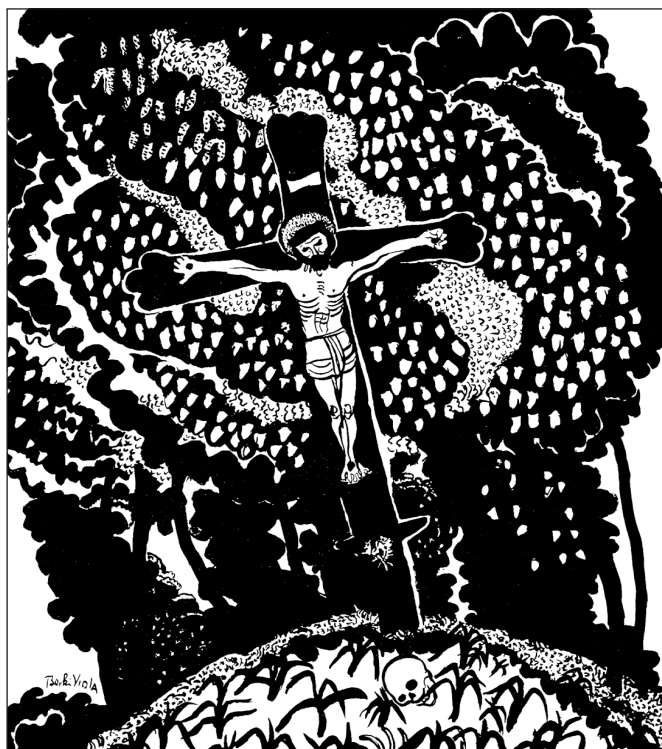
zöttünk az Úr Jézus főpapi imájában elmondott kérés: a testvéri egység. Hogy bizalommal tekintsen testvér a testvérré, és erősödjék az egymást befogadó szeretet tavaszi sugarának melege. Hogy megértsük: a feltámadott Jézus Krisztusba vetett reménységünk csak akkor válhat valóra, ha szívvel-lélekkel törekszünk arra, hogy a Feltámadott akarata érvényesüljön egyéni életünkben, hogy azután a Krisztusnak átadott életünkben igaz, Krisztus-követő közösség válhassék. Hogy tudjunk és akarjunk egymásért dolgozni, hogy terjedjen az élet evangéliuma, tanúi lehessünk sok élet feltámadásának, s így lehessen számunkra húsvét az élet ünnepe!

Marosi Nagy Lajos
felelős szerkesztő

Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk minden kedves Olvasónknak!

Megváltásunkért történt

Berki Viola rajza

Egy mobiltelefon igencsak könnyű, olykor mégis nehéz fölemelni... Most is így van, ám feleségem nőgatására mégis erőt veszek magamon, és főlhívom hónapok óta járnai is alig tudó, fájdalomtól gyötört és most újabb műtéten átesett testvéremet. Amikor meghallom fáradt hangját, jó szóval bátorítom, a Megváltó irgalmáról és a mi együtt érző szeretetünk-ről biztosítva őt. Válaszait hallgatva meglep valami szokatlan. Bajait pontosan felsorolja ugyan, de egyáltalán nem panaszkodik. Én arra készültem, hogy majd nekem kell nyugtatgatnom őt, és közben szavai nyomán engem tölt el a belőle áradó béke. Hogy ennek forrása Istenbe vetett bizalma és reménysége, azt a beszélgetést záró mondata értette meg velem: „Nem tudom, hogy miért engedi meg a jó Atya mindezt az életemben, de visszatekintve meg fogom érteni...”

Mi, akik az Úr Jézus tanítványainak lettünk, de sok tépelődéstől, zúgolódástól, kiábrándultságtól, csalódástól menekülhetnénk meg, ha mindig szívünkben élne a bizonyosság: „Most nem értem, de visszatekintve meg fogom érteni.”

Ennek mind egyéni sorsalakulásunkkal összefüggésben, mind pedig az üdvtörténet érthetetlennek tűnő eseményeivel kapcsolatban is a hitvallásunkká kellene lennie. E vallomás alapja az egykor Mózesnek adott isteni kijelentés: „kezemmel betakarlak téged, míg átvonulok. Azután kezemet elveszem rólad, és hátulról meglátsz engemet” (2Móz 33,22–23 *Károli*).

Az üdvtörténet emberi értelmet próbára tevő szakasza az Úr Jézus szenvedéstörténete. Már a pusztai előrejelzése is az volt. Még épp csak elkezdte „Jézus Krisztus mondani tanítványainak, hogy... meg kell

öletnie” (Mt 16,21), és máris kirobbant Péterből a szenvedélyes tiltakozás. Mindez ugyanis romba döntötte volna a Jézus mellett titkon remélt diadalmas jövővel kapcsolatos elképzeléseit, és előretekintve nem látott semmi értelmet benne. Majd később, nagycsütörtökön, földies reményeiben való csalódása foszlatta szét hűségfogadkozását és tette háromszoros tagadóvá őt, és úzte az Úr Jézus elfogatása után a legkülönbébb bűvőhelyekre a reményvesztett többi tanítványt is.

A Megváltónak a Gecsemáné-kerti imatusától a golgotai keresztthalálon át a holttemető befogadó sírúregig vezető útjáról ellenségei, de még barátai is úgy gondolták, hogy azon nyilvánvaló lett a megváltó isteni szándék veresége. Húsvétig az események zavaros folyamatában sodródva még a legbölcsebb ember sem láthatott, érthetett és mondhatott volna bármi mást, amiből reményt merítsen...

De elérkezett a csodálatos húsvét! Nemcsak az éjszaka baljós árnyait oszlató pirkadattal, hanem az Úr Jézus feltámadásának reménytelenségünk sötétjét elűző örömhírével, evangéliumával.

Húsvét akkor és azóta is nemcsak a feltámadás, hanem a megvilágosodás ünnepe is egyben. Péter, de a többi tanítvány is a húsvéti diadal felől visszatekintve érthette meg végre a testté lett Ige, Jézus Krisztus sokszor és sokféleképp félreértett és lényegében elutasított útját. Megértették, hogy megváltásunkért ezeket el kellett szenvednie, és éppen ezáltal dicsőülhetett meg (vö. Lk 24,26). Ráeszméltek, hogy mindaz, ami az Úr Jézussal történt, nem ármánykodó ellenségei által megszervezett bukás volt, hanem a világ teremtése előtt kiválasztatott egyszülött Fiú önkéntesen és mentő szeretetből véghezvitt engesztelő áldozata. Húsvét felől visszatekintve megérthetjük mi is, hogy Isten szeretetének e döntő győzelme által végérvényesen megszabadultunk a minket bűnrabszolgaként fogva tartó embergyilkos sátán hatalmából.

Mindazért, amit megváltásunkért tett, szánjuk oda magunkat annak, aki minket gyötrelmei árán a legfőbb jóban részesített!

„Jézus Krisztus, Úrként / Szívöböl tiszteliünk, / Mert e földre jöttél, / Hogy elvedd a bűnt. / Bárányként meghaltál / Értünk Golgotán, / A halált legyőzted / Húsvét hajnalán...” (BGyÉ 21)

Győri Kornél

Ódaszánás

Péternek volt egy hajója, Mártának volt egy háza, egy ismeretlen férfinak Jeruzsálemben egy szamara, cirénei Simonnak két erős válla, arimátiai Józsefnek volt egy sziklába vájt sírja, de mivel rendelkezem én, Uram? Nincs hajóm, házam, földem. Fogadd a szívemet! Leteszem a kezedbe, Uram!

(Fest und Treu)

PÁSZTORLEVÉL

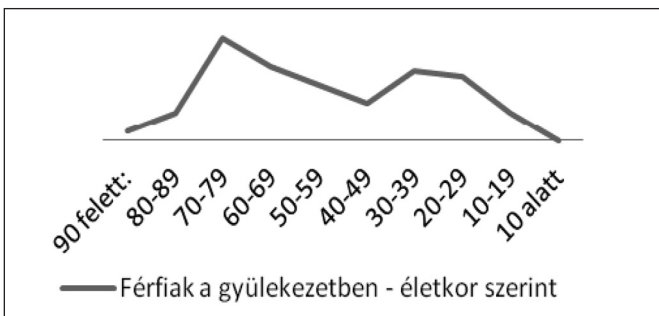
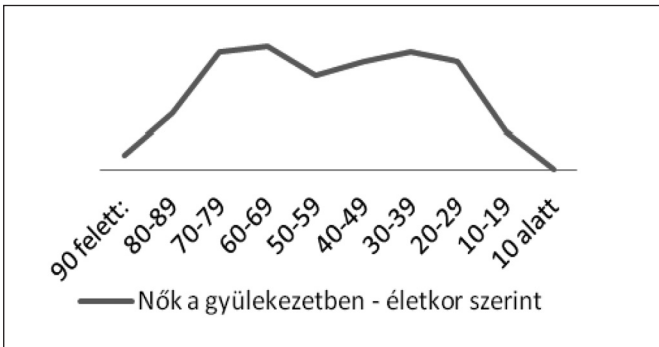
Az Úr 2013. évének kezdetén sorra vettem gyülekezetünk adatait, és a számok között különös üzenetekre találtam.

A statisztikai adatokkal sokszor manipulálnak az elemzők. Mi azonban missziós szempontjainkra figyelve nézzük a táblázatokat, számokat, hiszen azok mögött gyülekezetünk tagjai találhatók.

Az elmúlt év adatait figyelembe véve gyülekezetünk 266 tagja az alábbiak szerint oszlik meg:

165 nő- és 101 férfitestvér alkotja gyülekezetünket. Ez a megszokott kép, hiszen csaknem minden gyülekezetben a nőtestvérek vannak többen. Nem kellene ennek ennyire így lennie, hiszen Magyarországon ezer férfira 1105 nő jut. Természetesen *hálásak vagyunk a nőtestvérekért*, de érezzük, hogy fontos a *férfiak közötti misszióra* is odafigyelniük.

Átlagéletkorunk 52 év. Ez jónak tekinthető, hiszen a tagság arányos megoszlását sejteti a szemlélővel. Azonban ha alaposabban betekintünk a számok közé, láthatjuk, hogy nem ilyen egyértelmű mégsem. Először még számok nélkül nézzünk az alábbi két diagramra:

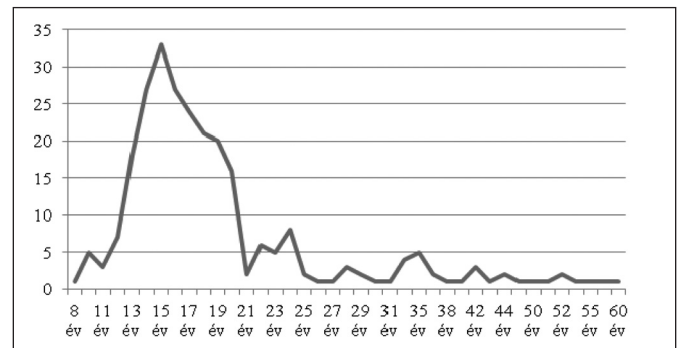

A nőtestvérek esetében az ötveneseknél látunk visszaesést létszám tekintetében, de ez nem szignifikáns. A férfiakat nézve viszont a negyvenesek száma nagyon alacsony a gyülekezetben, mindössze 8 fő. Viszont, ha a diagram legmagasabb pontját tekintjük, akkor világos lesz, hogy a férfiak közül a „hetvenesek” vannak legtöbben, vagyis 22 fő. Természetesen nem szabad messzemenő következtetéseket levonni, és a gyülekezet jövőjét kizárólag számok és valószínűség-számítások

alapján megítélni, de gondolkoznunk mégis szabad. Szükség van utánpótlásra! Talán még tudatosabban kellene valamit tennünk. Egyrészt vannak nyugdíjasaink, akik élő hitű, kipróbált eszközei az Úrnak. Sokan vannak. Missziós eszközök lehetnek a gyülekezet javára. Ha elindítunk egy „nyugdíjasklubot”, az számukra is a közösség gyakorlásának nagyszerű lehetősége, de missziós területté is válhat a kortársaik közötti evangelizációban. Vágyunk, hogy legyenek új megtérők, férfiak és nők egyaránt, hiszen ezzel bízott meg minket az Úr.

Szükségesnek látszik, hogy foglalkozzunk a házasság előtt állókkal, hisz gyülekezetünk tagjai közül 51-en még nem hozták meg életük e fontos döntését; a házasságukban hajótöröttel, hiszen 18 testvér családi állapota „elvált”; az özvegyekkel, mert 34 özvegy testvérünk van; és a 163 házasságban élővel. Életünk a gyülekezetben és az imaház falain kívül is fontos.

Igen, misszióznunk kellene. Vajon melyik a legfontosabb korosztály? Kiket kell megcéloznunk, kik felé kellene legintenzívebben elindulnunk? Utánanéztem annak is, hogy a jelenlegi (2012) gyülekezeti tagok megtérése, bemenítésese mikor történt. Megdöbbentő adatra találtam. A 266 tagból több mint 200 (!) 20 éves koráig meghozta ezt a döntést. Az alábbi diagram a bemenítkezési életkorokat mutatja:

Ezek alapján még kiemeltebben fontosnak láthatjuk a gyermekek és fiatalok között végzett missziót. Ez a legfogékonyabb korszaka életünknek, és azért, hogy a hívő családok gyermekei megtérjenek, bemenítkezzenek, érdemes sokat fáradozni. Azért is, hogy a világból minél többen jöjjenek a mi ifjaink hívására, és fogadják el az Úr Jézust személyes Megváltójuknak.

A számok ne tévesszenek meg minket, hiszen az Úr Jézus azt mondta Nikodémusnak azon a bizonyos éjszakai találkozón, hogy *„a szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született”* (Jn 3,8).

Minden embernek szüksége van az Úr kegyelmére, a boldog életre, az üdvösségre. Végezzük még állhatatosabban a reánk bízott szolgálatot!

Szeretettel:

Mészáros Kornél lelkipásztor

Katonadolog – Ifjúsági konferencia Újpesten

Fotók: Antal Áron

■ Amikor a konferencia reggelén ragyogó napfényben fogadták ifjaink az érkezőket, az a csodás érzés volt a szívemben, hogy Isten milyen különös gondossággal hallgatja meg az imádságokat. Liza csütörtök este azt kérte az Úrtól, hogy hadd süssön a nap, és ragyogóan süített. Kértük, legyen áldott, építő a konferencia – és az volt. Az egységet szerettük volna kiabrázolni, és megtörtént. Szólt az ige, hangoztak a bizonyágtételek, zajlott a játék, beszélgették a fiatalok, és a szívekben azóta is hat az ige, amit meghallottak. Hogy sokan élő hitre ébredjenek...

Mészáros Kornél lelkipásztor

■ Van egy izgalmas fogalom a tudományos életben: a társszerző. Érdekes szó ez, mert nagyon sokat fejez ki még így önmagában is: ott van benne a „társ” szó, amely összetartozást, egymásra utaltságot feltételez, és ott van a „szerző” kifejezés, ami az alkotó folyamatot, a semmiből valamivé válást jeleníti meg érzékletesen – a kettő együtt tehát egyfajta közösségi alkotó élményt, egy akarattal, egy cél érdekében zajló tevékenységet jelenít meg. Ha kissé bátornak is tűnik ennyi mindent belelátni egy ilyen egyszerű szóba, talán igazol a jelentése: a társszerző kifejezés hallatán én pontosan ilyen egymásra utalt alkotó tevékenységre gondolok.

És hogy miért vezetem be ezzel a látszólag egyáltalán nem idevágó fejtegetéssel az ideai ifjúsági konferenciáról szóló beszámolómat? Pusztán csak azért, mert mikor Marosi Nagy Lajos testvér megkért ennek a cikknek a megírására, rögtön ez a kifejezés ötlött az eszembe. Nem akartam ugyanis egyedül megírni, hiszen ez mindannyiunk közös ügye – társak és szerzők voltunk a konferencia ügyében is, hiszen együtt dolgozott az egész gyülekezet, egy célért, egy akarattal. Legyünk hát társszerzők az *Új Lant* hasábjain is: rendhagyó módon ez az íromány a gyülekezet több tagjának hivatott teret adni gondolatainak közzlésére. A szolgálattevők, brigádfelölösök közül kértem meg többeket, hogy megtapasztalásaikat vessék papírra néhány mondatban – nemcsak azért, hogy olvashassuk, hanem azért is, hogy hálaadással emléket állít-

sunk az áldásoknak, amiket ebben a munkában tapasztaltunk.

Nem áll távol ez a gondolat a konferencia témájától sem: az egymásra utaltság és az összetartozás olyan értékek, melyek nélkül egy hadsereg sem lehet hatékony. Olyan összetett rendszerről van itt szó, melyben a feladatkörök nem működhetnek egymás nélkül. Persze ahogy mondani szokás, itt is kerülhet porszem a gépezetbe: az egymásra utaltság egyben kiszolgáltatottság is. A kiképzőtisztek munkája nélkül semmit nem érne a nagy stratégiák tudása, képzetlen katonákkal nincs esély a győzelemre – de a hadtáp vagy a karbantartók munkája is nélkülözhetetlen: még ha kevésbé látványos is, mint a díszszemlén felvonuló egyenruha-kavalkád, valódi ütközetben nem kérdéses, hogy melyik a fontosabb...

Érdekes és izgalmas, ahogy a Biblia ezeket a kérdéseket már jóval előttünk körbejárta. Most nem az Ószövetségben leírt csatákra, háborúkra és az azokban harcoló katonákra és hadvezérekre szeretnék kitérni, hanem Pál apostolnak egy talán még jobban idevágó gondolatára:

„Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” (1Kor 12,12-13)

„Bajtársaim” írásait olvasva és a beszámolót szerkesztgetve azonnal ez az igeszakasz jutott eszembe, hiszen éppen ezt a sokszínűséget, ezt a különbözőségben kinyilvánított összetartozást éreztem az egyik legnagyobb hálaoknak. Magam is örömmel olvastam ezeket a gondolatokat, beszámolókat.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy ilyen test lehetünk a konferenciára készüléskor és a lebonyolításban is. Óriási megtapasztalás volt számomra, ahogy a bizalom ajándékát adta számunkra: egyik csapatnak sem kellett azon aggódni, hogy a többiek elvégzik-e a dolgukat, mindenki csak a saját felelősségi körével kellett hogy foglalkozzon – és ezen az egész szervezeten mint jó pa-

rancsnok tartotta rajta a kezét Isten. Az ő kegyelme, hogy nagy művében társszerzőkké tett minket Krisztus által. Úgy gondolom, a konferencia végső mondanivalója, kicsengése is ez az örömszó, az evangélium volt – és ez a legnagyobb és legfontosabb dolog, ami aznap történhetett.

(Kubina Kristóf)

■ Az ideai téma igencsak feladta a leckét a vizuális csapatnak: amilyen sok a negatív asszociáció a háborúkról, katonákról, akkora kihívás volt egy olyan arculatot adni az eseménynek, ami megfelelően közvetíti az üzenetet. A honlap, ami Aron áldozatos munkáját dicséri, már sokkal hamarabb kész kellett hogy legyen, mint a többi feladat, ám még ezt is megelőzte egy Facebook-gerrillakampány, ami úgy érzem, jól összehozta az

ifit. A plakátban és szórólapokban Petra és Bán Kriszta segített.

Kikerülhetetlen volt a jól ismert fegyverek felvonultatása, de úgy érzem, áldás volt a munkánkon, és a résztvevők mindegyikéhez eljutott a parancs, hogy Krisztus katonájának kell lenni, és az ő fegyvereivel kell felszerelkedni. Áldás volt az is, hogy a munka során egyetlen rossz szót sem kaptunk: mikor már két-három hete mindennap késő estig az imaházban dolgoztunk *Andával*, *Gabival*, *Erikával*, *Krisztivel*, *Lizával*, *Abigéllal* és *Dorkával*, akkor is szeretettel voltak felénk a test-

vérek. Gabival szinte már vártuk a pillanatot, amikor valaki nemet mond a tankunkra vagy a repülőkre a nagyteremben, de nagy örömeinkre ez nem jött el. Isten még olyan apróságokra is odafigyelt, hogy mikor *Danitól* dobozt kértünk, ő mindig pont a megfelelőt hozta, és mikor több ember segítségére volt szükség, akkor is mindig jött valaki!

Bár a látványért voltunk felelősek, mégis úgy érzem, lelkileg sokkal fontosabb volt nekünk ez az időszak. Végre mi is áldozhattunk Istennek, és úgy dicsőíthettük, ahogyan ő megajándékozott minket: a kreativitásunkkal. Ilyen lelkes (vizuális) dicsőítő csapatban igazi öröm dolgozni!

(Antal Saci)

■ A konferencia szervezéséből én a pakolásért felelős csapat vezetőjeként vettem ki részemem, mely a tavalyival ellentétben nem tűnt megoldhatatlan feladatnak, főleg azért nem, mivel már volt tapasztalatunk az elmúlt évből, hogy miként végezzük el az elénk kerülő feladatokat. Természetesen ez még nem jelenti azt, hogy tavaly vért izzadva végeztük szolgálatunkat, de mindenképp más volt elsőre, mint másodszorra. A csapatunk legjavát a középiskola elején járó ifjúsági tagok adták, akiken én végig úgy láttam, hogy nagy lelkesedéssel állnak hozzá az esetenként kényes és kacifántos feladatok megoldásához. Örömmel mondhatom, hogy úgy érzem, a konferenciára készülő csapatok közül talán a mienkben volt a legkellemesebb és legoldottabb hangulat, ami szintén feledtette a ránk háruló nehézségek feletti aggodalmat. Annak ellenére, hogy a felkészülés idején mindegyik csoport szinte külön életet élt, elmondhatom, hogy csapatom tagjai – főleg azok, akik a többiekhez képest újjak az ifiben – számomra is meglepő egyszerűséggel olvadtak be véglegesen az ifjúság életébe, és rajtuk is érezhető, hogy magukénak érzik a konferencia óta a fiatalok alkotta csoportot. Isten segítségét pedig a felkészülés során első kézből tapasztalhattuk, a problémák elsimulásán, a hiányzó eszközök valamilyen úton-módon való pótlásán, illetve a váratlan helyről és emberektől jövő segítségeken keresztül. Több olyan dolog is volt, amiről úgy gondolom, hogy magunktól nem tudtuk volna megoldani, ezért hatalmas hálaival tartozunk Istennek.

(Lázi Dániel)

■ „...de nem test szerint hadakozunk...” Nemrégiben egy gyülekezetben jártam, ahol a gyerekek vasárnapi iskolai termében egy római katona volt felrajzolva. Elgondolkodtam: vajon hogy kerül ez ide?

Jézus korában egy világbirodalom volt. A Római Birodalom. Az akkor ismert világ teljes ura volt. A titka pedig nem volt más, mint a hadsereg, annak szervezettsége. Ennek a tökéletes gépezetnek talán a legkésebb bizonyítéka, hogy *Julius Caesar* tizenhatalmas katonával megadásra kényszerített egy egymilliós gall birodalmat, ahol mindenki kitűnő harcosnak számított. Egy katonára ötvenöt gall jutott!

Nem is csoda, ha Jézus korában bármely leigázott nép lakója rémálmainak főszereplője egy teljes páncélba öltözött katona lehetett. Az elnyomás szimbóluma, aki a legváratlanabb pillanatban, bármikor ráronthatott bárkire – különösebb indok nélkül.

Ezek fényében teljesen megdöbbentő, hogy Pál apostol az efezusi gyülekezet elé mégis egy ilyen katonát állít példának (Ef 6,13–17). Leírja fegyverzetét, de nem a célból, hogy álljanak római, hanem Krisztus katonájának! Az ellenség, a sátán erős, a tökéletes fegyverrel kell őt legyőznünk!

Persze ma megmosolyogtató lehet egy római katona. Már korántsem lehetne egy háborút eldönteni velük. Ne legyen hát kétségünk, a sátán is folyamatosan fegyverkezik! Keressük korunk legtökéletesebb fegyverét ellene!

Ha eddig velem együtt azt gondoltad, kedves testvér, hogy a tank az elnyomás szimbóluma, fordítsuk meg ezt a gondolatot – ahogy Pál is tette – *Meláth Attila* testvér esti zárómondatával: „Üljünk be Krisztus tankjába!”
(Antal Áron)

■ Ifikonfi. Bevallom, nagyon vártam ezt az alkalmat, több okból kifolyólag is. Számomra egyfajta nosztalgiahangulatot teremtett, mert „pár” évvel ezelőtt még magam is aktív részese lehettem a hasonló közösségépítésnek. Másrészt olyan nagy örömmel szerettem volna jelen lenni ismét valahogy az előbb leírtak miatt, hogy különösen boldog voltam, ez a mi imaházunkban jöhet létre, és a mi fiataljaink szervezésével.

A koromból kifolyólag ez már elsősorban inkább csak a háttérszolgálaton keresztül valósulhatott meg, de igazán hálás voltam az Úrnak, hogy ha másképp nem is, de az étkezés megfelelő és tervszerű lefolyásához hozzájárulhattam.

A konferencia előtt több héten át hirdette volt a nőtestvéreknek, hogy járuljanak hozzá süteményekkel, sült hússal stb. az ebéd, uzsonna megfelelő ellátásához, de ebben az évben is, csakúgy, mint tavaly, Isten csodálatos módon megsokszorozta a várt adagokat, így bőven jutott mindenkinek a finomabbnál finomabb ételekből, sőt... Bár kijelölt idő volt szánva az uzsonnának, de végül azt tapasztaltuk, a fiatalok ezzel mit sem törődve folyamatosan igénybe vették az ebédről megmaradt szendvicseket, salátákat,

sütit, palacsintákat, és elfogyasztották. Így végül a nap végére elfogyott minden, de a résztvevők számából, valamint az egész napi falatozásból levonhatjuk azt a következtetést, hogy az eltervezett mennyiség többszörösét tudtuk feltálni, amiért csak dicsőíteni tudjuk a mi szerető és gondviselő Urunkat!

En a sütemények szortírozásához kerültem, és fantasztikus volt átélnem, hogy konkrétan elegendő helyünk sem volt arra, hogy az összes süteményt önállóan el tudjuk helyezni a kijelölt asztalon, helyiségben, így női trükkökre és kreativitásra volt szükség, hogy átláthassuk, a felhalmozott édességkupacból miből mennyit és hova tegyünk.

Külön szeretném kiemelni azt az élményemet, amikor nem várt módon egy fiatal házaspár a gyülekeztünkbe beállított 400 db palacsintával, amit egyik ismerősük ajánlott fel a konferenciára érkező fiatalok részére.

Nehéz volna mindent szavakba és sorokba foglalni, olyan gazdag áldásokban volt részünk, és ez csak a konyhai részleg volt, amiről én be tudok számolni.

Hiszem, hogy ha Isten vezetését kérjük, és hittel ráállunk ígéreteire, ő megajándékozza a benne bízót és a hozzá hűséges gyermekeit. Ennek lehettük mi is részesei most.

(Nagyné Albert Nóra)

■ Áronnal már a konferencia tervezésének idején elhatároztuk, hogy idén rendesen készülni fogunk a konferálásra, nem úgy, mint egy éve, amikor csak előző este beszéltek meg, ki mit fog mondani. Szeretünk volna még időben összeülni és részletesen megbeszélni a dolgokat, de elég nehezen tudtuk összehozni az alkalmat, mivel sok egyéb szerveznivalónk is volt. Végül idén is csak az előtte levő napon volt időnk megtartani a megbeszélésünket. Támaszkodva tavalyi tapasztalatainkra, idén talán (még) lazábban vettük a dolgokat, ami meg is látszott a munkánkon. De számomra nem is az a legfontosabb, hogy a megbeszélésünk és az előkészületeink hogyan alakultak, hanem hogy – ahogy tavaly is tettük – első kiállításunk előtt közösen imádkoztunk az alkalomért (és előtte is imádkoztunk egymásért, a közös szolgálatunkért). Ha a színvonal a munkánkban nem is látszott, az áldás jelen volt, és ezért nagyon hálásak vagyunk! Min-

denesetre ha az ifjúság a jövő évben is ránk bízna ezt a szolgálatot, tudjuk, hogy sokkal komolyabban kell vennünk!

(Lázi Liza)

■ A Meghallgatlak! csapat fő feladatnak azt tekintette, hogy létrehozson egy olyan szolgálatra kész csoportot, akik lelkileg is támogatják a konferencián részt vevő fiatalokat, illetve imaháttérrel biztosítanak az esemény alatt. A felkészülésnek két nagy része volt számunkra: egyrészt a csapategység kialakítása emberileg és imaközösségben egyaránt, másrészt a konkrét felkészülés egy tapasztalt lelki segítővel. Úgy éreztük, hogy a vállalt szolgálataink igazán úgy lett volna teljes, ha sok-sok konferencia-résztvevő szeretett volna velünk beszélgetni, illetve együtt imádkozni. Ha „sok-sok” fiatalal nem is beszélgettünk, de a kevesekkel való beszélgetésen is Isten áldását éreztük!

Összességében az imaháttér és a Meghallgatlak! szolgálócsoport tagjaként nagyon jó érzés volt részt venni az ifjúsági konferencián, ahol nemcsak nagy-szerű és mély barátságok kötődtek, hanem úgy éreztük, hogy Isten is megáldotta ezt a szolgálatot. Szeretnék jövőre is belevágni!

Hálát adunk az Úrnak ezért a csapatért, minden egyes tagjáért és az egységünkért.

(Milassin Anda)

■ Záróakkordként a köszönet hangjait szeretném erősíteni! Hálásak vagyunk a jó Isten után a gyülekezet elöljáróságának, hogy hozzájárultak engedélyükkel és anyagi támogatással is a konferencia megszervezéséhez. Köszönet a női körnek az étkeztetés során mutatott áldozatos munkáért! A gondnok házaspár szeretetéért és végtelen türelméért! Nem utosósorban szeretnénk ez úton is köszönetet mondani az alkalom előadóinak, *Katona Béla* (délelőtti előadás) és *Meláth Attila* (esti előadás) lelkipásztor testvéreknek a feledhetetlen, léleképítő tanításokért, illetve *Ujváriné Szabó Anikónak* és *Kapitány Zsolt* lelkipásztornak a tartalmas délutáni szemináriumokért. És annak a kb. 260 fiatalnak is köszönettel tartozunk, akik elfogadták meghívásunkat, és részt vettek az újpesti fiatalok által szervezett második ifjúsági konferencián.

(Papp Szabolcs)

„Hadd mondjak köszönetet mindenkinek,
aki mellém állt...”

Szüics Laura,

Fotó: Mészáros Péter

gyülekezetünk egykori tagja külmisziói szolgálatra készül. Jelenleg Angliában tanul egy bibliaiskolában, de az elmúlt nyáron már gyakorlaton is jár Pápua Új-Guineában. Fiatal testvérnőnk január 6-án részletes beszámolóban ismertette hivatásul választott szolgálatát és a távoli földrészen tett látogatását. Laurát többen személyesen is támogatják, elöljáróságunk javaslatára pedig a gyülekezet ötszázezer forint támogatást szavazott meg tanulmányainak fedezésére. Az alábbiakban Laura február 20-án írt levelében számol be nekünk tanulmányairól.

Kedves Gyülekezet!

Megérkezett hozzánk a tavasz. A bibliaiskola kertjében található tölgyfa alatt már kibújtak a krókuszok és néhány hóvirág, szemet gyönyörködtető a minket körülvevő környezet. Emellett a *tanulmányi élet* is komolyan beindult. A jelen szemeszter felénél tartunk, így legtöbbször már elkezdtük a beadandóinkra való felkészülést. De mit is tanulok ebben a szemeszterben? Összesen hat tantárgyam van, és ez elég soknak számít, mivel nem mindig egyszerű hétről hétre hat különböző tantárgyból felkészülni. Tanulok a *Lukács evangéliumában* és az *Apostolok cselekedeteiben jelen levő misszióról* és az ehhez kapcsolódó témákról. A „mindennapi élet és szolgálat kultúrák határán” nevű tantárgyam gyakorlati módon készít fel a más kultúrákban való szolgálat örömeire és egyben kihívásaira. Folytatom az *újszövetségi görög* tanulását, amit még az előző szemeszterben kezdtem el, és amely elengedhetetlen, ha valaki bibliafordításban szeretne részt venni. Külön öröm volt számomra, hogy pont ezen a héten kaptuk kézhez saját görög Újszövetségünket. Egy következő előadás, „a lelki fejlődés útja” címmel, sokat segít abban, hogy egyre jobban elmélyedjünk az Istennel való személyes kapcsolatunkban. Továbbá tanulok még *keresztyén etikát* és a *Szentlélek munkájáról a gyülekezetben és személyes életünkben*. A számonkérés többnyire írásban, esszé formájában történik, melyhez sokat kell olvasnom és készülnöm, de ez nagyszerű alkalmat ad arra, hogy bizonyos témákba jobban beleássam magam.

A tanulmányi feladataim mellett azért elég *sok lehetőségem van szolgálni* a környezetem felé gyakorlati módon is. Ilyen szolgálat például a takarí-

tás vagy éppen az iskola „postásának” lenni. Utóbbi különösen kedvemre való, mivel mindennap még ebéd előtt kis csoport vesz körül, mind izgatottan érdeklődve, hogy jött-e számukra valami érdekes csomag, képeslap vagy levél családjuktól, barátaitól, támogatóiktól.

Kis iskolai közösségünk mellett azonban alkalmam van a tágabb keresztyén közösség felé is szolgálni. Iskolánkat gyakran megkeresik a környező településekről kisebb gyülekezetek, hogy részt vegyünk vagy éppen levezessünk egy gyülekezeti alkalmat. Február 24-én, vasárnap is egy kis baptista gyülekezetben segédkeztem az istentisztelet során. Angliában is sok kisvárosi és falubeli gyülekezetnek nincs lelkipásztora vagy gyülekezeti munkása, így nem kell messzire menni, ha szolgálni szeretnénk.

Nagyon hálás vagyok azért, hogy ebben a bibliaiskolában tanulhatok, mivel az elméleti és gyakorlati oktatás mellett *napról napra megtapasztalhatom Isten gondviselését* is. Mikor még otthon voltam, kértem a testvéreket, hogy imádkozzanak azért, hogy a tandíjamhoz szükséges pénzüsszeg összejöjjön. Most már elmondhatom, hogy az otthoni és angliai áldozatkész támogatóknak köszönhetően ez a pénzüsszeg összegyűlt, így befejezhetem ezt az évet. Ez az isteni gondviselés hihetetlen bátorítás, és reményt ad jövőbeli szolgálatomra nézve, így ezúton is hadd mondjak köszönetet mindenkinek, aki mellém állt.

Hálát adok a testvérek áldozatkész támogatásáért, hogy ebben az iskolában tanulhatok, a szolgálat lehetőségéért, és kérem, hogy imádkozzanak velem türelemért és kitartásért az előttem álló esszék megírásához.

Üdvözlettel és szeretettel: Laura

Nőnek lenni jó dolog!

A binumár nép Pápua Új-Guineában már majdnem kihalt. Akárcsak a föld veszélyeztetett madarait és állatait, úgy némely emberi csoportot is a kihalás veszélye fenyeget. A binumár nép már 112 főre csökkent, amikor a Wycliffe Bibliafordító Társaság munkatársai, *Des* és *Denny Oatridge* először mentek hozzájuk. Kiderült, hogy nem is valamely ellenséges nép, hanem saját elképzelésük miatt jutottak ideig. Úgy hitték, hogy Isten eredetileg nem teremtett nőt, hanem a férfit büntetésből változtatta nővé. A nemi kapcsolatot átkosnak, a gyermekszülést a közösségre veszélyesnek tekintették. De miután ábécéjük lett és a Biblia fordítása elkezdődött, az anyanyelvükön terjedt a szenzációs hír a falvakba a Biblia teremtésről szóló beszámolójából, miszerint: „Megteremtette Isten az embert a maga képmására - férfivá és nővé teremtette őket.”

Akkor tehát nőnek lenni jó dolog! Az otthoni élet következetesen átalakult, és az ezt követő húsz éven belül a binumár nép megháromszorozódott.

(Wycliffe-hírek, 1997. január)

Ágoston egyházatya imádsága

Ó, Krisztusom, meghaltál értem, bűnösért. Amikor Isten ellensége voltam, halálod által kiengeztetted Istent irántam. Így még nagyobb szeretetet találok benned. Hiszen akkor adtad életedet értem, amikor még ellenséged voltam. Ó, mennyire szeretsz engem! Mily gyöngéden szeretsz engem, a bűnöst: irántam való szeretetből meghaltál... Add, hogy higgyem ezt, és hogy üdvösségemért ne szégyelljem ezt megvallani! Add, hogy ne szégyenkezzek a kereszt bolondsága miatt, hiszen te, Úram, egy percig sem haboztál, hogy értem vállalj a keresztalált. Tudjam az apostollal együtt vallani: én pedig nem dicsekszem mással, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjével.

Nagypéntek – Húsvét

Zászlót lengető győzelem
a véres Golgota-hegyen.
Isten rendhagyó győzelme ez.
Gyógyító sebekkel megsebez.

Venyercsán László (2013)

Vallás és hitvédelem

Hol vannak a határaink?

Fotó: Mészáros Péter

Nagyszerű szombat délutánunk volt március 9-én Újpesten. Több helyről érkeztek érdeklődők, hogy együtt hallgassuk *Szalai András* testvér előadását a vallási relativizmus és szinkretizmus témában.

Az Apológia Kutatóközpont vezetője szólt arról, hogy a modern kor társadalma egy nagy nyitott világfaluhoz hasonlítható. Globális kultúra, vallásilag semleges államok alkotják, jókora identitásválsággal. A mindent befolyásoló média, a fogyasztói társadalom, az „egyszerhasználatos” emberi kapcsolatok drámájában élünk. A vallási sokféleség, a totális vallásszabadság irányvesztéssel jár, hiszen azt hirdeti, hogy a Biblia csak egy a többi könyv között, és sok jó út van.

A különféle világvallások közötti kapcsolatról az a megtévesztő tanítás járja, hogy nem lesz béke, amíg a vallások között nincs béke, így azt kell keresni, ami egységes, és hallgassuk el a különbséget, hiszen a vallások lényege ugyanaz, mert Istenhez vezet mind egyik, és a formának nincs jelentősége. Azt hirdetik, hogy a misszió szükségtelen, az áttérés érthetetlen, és a vita kerülendő.

Eközben a keresztyénség lényege éppen az, hogy az evangéliumot hirdetni kell, hogy az emberek bűnbocsánatot nyerjenek és átalakuljon az életük.

Isten megszólal, megszólít, bemutatkozik, szövetséget köt egy emberrel, egy nemzetséggel, majd Krisztus által az egész emberiséget meghívja az üdvösségre.

Ő a Vagyok, az Örökkévaló!

Az előadást beszélgetéssel zártuk le, mert kérdések hangoztak az előadóhoz, aki őszintén beszélt megtéréséről is, ahogy a buddhizmusból kiszabadult.

A dolgok summája ez: Nem keveredhet össze a hitünkben a világ számtalan hite, hitvilága. Meg kell őriznünk, sőt terjesztenünk kell a hitet. Bátran felvenni a harcot, vitázni is azokkal, akik rossz úton járnak. Azonban azok, akik hitben még nem felkészültek, vigyázzanak, nehogy mások megmentésén fáradozva ők maguk is elessenek!

Hála legyen az Úrnak, és köszönet az előadónak!

Mészáros Kornél

Időben és kegyelemben

Időben és kegyelemben,
a Getsemáne-kertben
készül a Szent a halálra,
értünk harcol térdén állva.
Élet-halál harcát vívja
Isten Fia, Emberfia –
Nincs szüksége újra, kardra.
Mindent legyőz a Szeretet
legyőzhetetlen hatalma.
Keményen áll, mint a Szikla,
galád ellenzékkel szemben
sorsfordító szeretetben.

Venyercsán László (2013)

Pilatus

A pörnek vége. Elvégeztetett...
Véres a kereszt tövében a fű.
A helytartóban forr a néma düh
S egy gondolat tépi a másikat.

„Rongy csőcselék, én unlak titeket,
Unom a vágyatok, a hitetek,
A papjaitok ragyogó ruháját,
A mellükverő messiásokat,

A nap hevét ez átkos ég alatt,
A zagyva szokat, buja színeket,
És magamat és uramat, a császárt,
Ki bíróvá tett ilyen nép felett.

„Feszítsd meg!” üvöltötték a fülemben.
Amíg unottan odalöktem nekik.

Szegény bolond! Pedig csak álmodott,
Csak álmodott egy létráról az égig.
Csak álmodott, de ezeknél tán szebben.
Már szürkül fenn a Koponyák hegye –

Vajjon álmodik-e még a kereszten?

Valamit szólt nekem az igazságról,
Azután némán vérzett, ragyogott.
Gúnnyal kérdém: az igazság micsoda?
Felelé: „én vagyok”.

Eh, hát kicsoda nékem ez az ember?!

A csőcselék morajlott mint a tenger,
Én untam, untam amazokat, ezt is.

Egy messiással több vagy kevesebb,
Pilatus lelke nem lesz nehezebb

És könnyebb tán az istenverte föld,
Untam a dolgot. Odalöktem. Vége.

„De jaj! vajjon kire szállott a vére?!”

Az alkony megy, az est, az éj leszáll,
De a helytartó nyugtot nem talál.

„Feszítsd meg!” üvöltötték a fülemben.
És nekem nem volt elég fegyverem,
Nem volt elég lándzsásom odakünn,
Vagy – vagy üres volt talán a szívem?

Eh mit bánom én, a bölcs szív üres,
Bús madarak, el a szívről, hess!

„Feszítsd meg!” üvöltötték a fülemben.
Mi közöm hozzá? feszítsétek hát,
Te véres kezű, szennyes csőcselék,
Feszítsd, feszítsd meg hát a Messiást!

Él-e, meghal-e, egy marad az átok,
Isten se váltja meg ezt a világot.
Mi közöm hozzá? Feszítsétek hát!
Vigyétek! – Vitték. A kereszten holt.
Ki tudja, talán mégis király volt!”

Csend most. De hallga! most az éj kopog,
Pilatus pitvarában a papok.

„Uram, mi véled egyet így nem értünk,
Ahogyan írtad, botránkozás nekünk,
Rexnek, Uram, csak ő mondta magát,
Nem készítetted jól a Golgothát!”

Ni, milyen furcsa rőt láng a szemén!
Ím kővé vált a nádszál: oly kemény.
(Odafenn csendbe hallgat a kereszt.)
Pilatus nő, ahogy beszélni kezd:
„A Messiástok megmenteni késtem,
De négy betűt a keresztjébe véstem,
E négy betű az én becsületem,
Hajótöröttségem utolsó roncsa,
Hitetlen hitem, büszke makacsságom,
Egy akarat az akaratlanságon.

E négy betű az én becsületem.
Hadesre! ez a négy betű marad!
Ha alá kéne temetnem e várost,
Rómát, az Imperator, magamat:
E négy betű az én becsületem!

Papok, zsidók, hozzátok szólok nyiltan,
Halljátok: amit megírtam, megírtam!”

Benn csönd, de künn az éj zsoldárba kezd
S áll a zsoldáros éjben a kereszt.

Reményik Sándor

Béla bácsi

A kóruséneklés mindig is közel állt a szívemhez, tizenkilenc éves koromban már a Központi Énekkar tagja voltam, korábbi gyülekezeteim énekkarában Palotán és Kispesten is énekeltem, sőt, hat évig vezettem a csömör-cinkotai baptista énekkart. Huszonöt évvel ezelőtt, ideköltözésünk-kor természetes volt tehát, hogy bekapcsolódtam az újpesti énekkar munkájába. Már akkor is felfigyeltem karnagyunk igényességére, és főleg arra, hogy nemcsak az énekek előadásának zenei pontosságára ügyelt, hanem arra is, miként hat az a gyülekezet tagjaira. A vasárnapi énekórák nagy részén ott ült hátul *Béla bácsi* is. Szívesen hallgatta énekünket, nemcsak az összejöveleteken, hanem a gyakorlás alatt is. Az istentisztelet kezdetére várva nem foglalta el magát valami egyébvel, úgy töltötte velünk az időt, hogy arcán látszott, szívéig hatol az ének. Emlegette is karnagyunk egy-egy részleténél, hogy úgy énekeljük, hogy Béla bácsi is megértse, hogy Béla bácsi is meghallja, hogy Béla bácsi is megérezze...

Azóta Béla bácsi elment, odaát van. Közben a nagyobb közösség országos szolgálattal ruházott fel, és a sok távollét miatt egy ideig nem énekelhettem a testvérekkel. Szeptember óta azután ismét ott ülök a tenorban, igyekszem a még adandó lehetőséget kihasználni. Megelevenednek bennem a régen sokat énekelte dallamok, élvezem karnagyunk szakértelmét, mérhetetlen türelmét. Változott az összetétel, mások ülnek mellettem, mögöttem, még csiszoltabb a kórus vezetése, még inkább a lényegre figyel. Egyszer aztán ismét azt hallom tőle, úgy énekeljük, hogy Béla bácsi is ráérezzen...

Csak nem odafentről is figyel Béla bácsi? – futott át az agyamon. Nem. Ennek nincs teológiai alapja. Béla bácsi kiérdemelte, hogy emblematisz alakja legyen az éneket hallgató gyülekezetnek. Az énekórákon Béla bácsi képviseli a testvériséget. Sokszor hallottuk már, miért is éneklünk a gyülekezetben: „Isten dicsőségére, testvéreink örömére”. Merthogy a padok között is figyelnek testvéreink, lélekben velünk énekelnek, és ha érthetően mondjuk, hát velünk élnek a szöveget is.

Egy régi egyházzenei tanfolyam alkalmával történt. 1994-ben, amikor Béla bácsi még velünk volt. *Liszt* darabja szólt: „A panasz”. Az ifjú előadó kifejező játéka nyomán a moll akkordok elmélkedésre készítettek bennünket, hallgatókat. Mellettem két idősebb testvér ült, az egyikük Béla bácsi volt. Jobb kezét szokásához híven tölcserként emelte a füléhez, hogy jobban élvezze a szent muzsikát. Majd egyszer csak váratlanul a mellette ülő másik idős testvér felé fordult és félhangosan odaszólt neki: „Testvér! Hallja? Ez lélekből van!” Béla bácsi megérezte, hogy a pusztá hangok megjelenítésén áttört a lélek áhítata, amely előadótól hallgatóig, lélektől lélekig hatolt, bizonyítva, hogy a zene által szellemi erők is hatnak.

Fontos tehát, hogy énekünk úgy szólaljon meg, hogy a padokban ülők szívének húrjai rezonáljanak, és odafenn – ha nem is Béla bácsi, de – Isten meghallja dicséző énekünket.

Marosi Nagy Lajos

Imaházunk orgonája

tipikus példája azoknak a sanyarú időknek, melyeket a magyar orgonaépítés a rendszerváltás előtti évtizedekben élt meg. Az orgona ekkoriban „klerikális” hangszernek számított, az orgonaépítészet szakmailag, az egyházak pedig anyagilag voltak ellehetetlenítve. A kommunista hatalom kíméletlenül tönkretette még a nemzetközi hírű pécsi Angster céget is, mely a komoly tradíciókkal rendelkező magyar orgonaépítészet egyik legékezebb szimbóluma volt.

Nem csoda, ha ilyen körülmények között az újpesti baptistáknál sem jöhetett szóba az orgona minőségi fejlesztése, nagyon szerény anyagi forrásokból, az éppen adódó lehetőségek kihasználásával történtek beavatkozások. Ennek eredménye egy hangzásában és szerkezetileg egyaránt meglehetősen eklektikus hangszer lett, melyben a számos forrásból összeszedett sípanyag mellett nagy számban kaptak helyet a gyülekezet korábbi orgonájából származó silányabb minőségű alkatrészek is.

Az elmúlt években több lépés történt ez utóbbi probléma orvosolására, ilyen volt például a szelládák újrabörözése vagy az elektronika korszerűsítése. Még nagyobb értéket képviselnek azonban azok a sípsorok, melyek részben a szerencse, részben *dr. Beharka Pál* testvér szakértelme révén világszínvonalú történelmi hangszerekből kerültek az újpesti orgonába. Ilyen az a *vonós principál*, mely eredetileg a budapesti Operaház 1903-as orgonájában volt, továbbá néhány sípsor a már említett Angster cég 1894-es szolnoki orgonájából. Ezek a sípsorok a századfordulóra jellemző, késő romantikus orgonahangzást hozták el Újpestre.

A következő munkálatok célja, hogy a jelenleg még silányabb sípsorokat olyanokra cseréljük, melyek stílusban és hangzásban megegyeznek a már említett, minőségi hangú változatokkal. Az említett és már megkezdett újpesti orgonamunkák pedig nem kevesebbet jelentenek, mint hogy az ország élvonalbeli orgonaprojektjeinek kicsinyített mását valósítjuk meg. Megújuló orgonánk ugyanis a száz évvel ezelőtti, késő romantikus orgonatípus egyik szép példája lesz, és mint ilyen, a város egyik prominens hangszerévé is válhat. Ezért méltányoljuk nagyra a gyülekezet döntését, amely a szükséges munkák elvégzését támogatja.

Tóka Ágoston
gyülekezetünk orgonistája

Várj három napot!

Szép tavaszi nap volt. A fiatalasszonyt békeesség töltötte el, miközben Jézus haláláról és feltámadásáról elmélkedett. Megállt egy pillanatra a lépcsőnél, amely a főutcára vezetett és már tele volt munkába siető emberekkel. A régi helyén, az átjáró kezdetén ült az idős virágárus néni. A lába elé, egy újságpapírra sorakoztatta ki a friss virágokból készített csokrait. A néni mosolygott, idős, ráncos arca valamilyen benső örömtől sugárzott. A fiatalasszony nem sokat gondolkodva lehajolt, kiválasztott egy csokrot, és közben megkérdezte a nénitől: – Ahogy nézem, ma boldog, ugye?

– Miért ne lennék? – válaszolta.

– Minden rendben van, hát nem?

Toprongyos volt és nagyon öreg. A fiatalasszony ezért meglepődött a matróna válaszában. – Maga már évek óta itt ül. És mindig mosolyog. Úgy látszik, jól viseli a bajokat!

– Aki ilyen magas életkort megélt, az nem kerülheti el a bajokat. Tudja, kedvesem, olyan ez, mint Jézus és a nagypéntek.

– Mint micsoda? – kérdezte a fiatalasszony.

– Mondom, mint Jézus és a nagypéntek... Amikor Jézus pénteken meghalt a kereszten, ez volt az emberiség legrosszabb napja. S amikor jönnek a bajok, nekem mindig ez jut az eszembe. Mert ilyenkor az is eszembe jut, mi történt harmadnap, húsvétkor. Jézus feltámadt a halálból. Amikor a dolgok rosszul mennek, már megszoktam, hogy várok három napot, mert akkor valahogy minden jóra fordul.

A fiatalasszony búcsúzásul a néniire mosolygott, majd továbbment. Azóta amikor csak gondjai támadnak, mindig eszébe jutnak a néni szavai: „Adj alkalmat Istennek, hogy segítsen! Várj három napot!”

(Wesselényi utcai honlap)

Hírhozó – hírvivő

♦ **Új lelkipásztort iktattak be** a szomszédos Rákospalotán. A január 12-én megtartott beiktató ünnepi istentiszteleten *Mészáros Kornél* főtitkár, újpesti lelkipásztor testvér hirdette az igét. *Nagy Sándor* volt tahitófalui lelkipásztor beiktatását *Meláth Attila*, a Budapesti Baptista Egyházkerület elnöke végezte. A szószéki Bibliát és a szolgálatot *Fábián Sándor* budai lelkipásztor adta át leánygyülekezetünk új pasztorának, aki székfoglaló beszédben buzdította a palotai testvéreket az aktív közös szolgálatra.

♦ **Levélben adott hírt Fodor Zalán Atilla arról**, hogy február 23-án „nagy robajjal” megérkezett. Levelét az igehirdető, *Marosi Nagy Lajos* testvér ismertette a gyülekezet előtt. A 4170 grammos, 54 cm-es kis újszülött arról is tájékoztatta a gyülekezetet, hogy a későbbiekben szeretne a gyülekezeti közösség és az egész társadalom építőköve lenni. Ezúton is gratulálunk második gyermekükhöz az édesanyának, *Fodorné dr. Buzás Brigittának*, az édesapának, *Fodor Atillának*, valamint a nagyszülőknek is!

♦ **Orgonazenés áhítat** keretében szólaltatta meg 2013. február 24-én délután a Deák téri evangélikus templom hárommanuálos orgo-

Fotó: Frittmann Zsombor

náját *Tóka Ágoston* orgonaművész testvérünk. Műsorán barokk stílusú improvizációja, *J. S. Bach*, *Zalánfy Aladár* és *Lisznyay Gábor* művei mellett *Gárdonyi Zoltán* Dicső éneke is megszólalt.

A 45. zsoltárt *Kovács István* testvér vezényelte. Igét *Smidéliusz Gábor*, a templom egyik lelkésze hirdetett.

♦ **Szabadság a kapcsolatainkban** címmel nőkonferenciát szerveztek 2013. február 23-án a női kör tagjai. A vendég előadó *Varga Anikó*, az országos Nőbizottság elnöke, a Baptista Családi Szolgálat társvezetője volt. A konferencia áldásairól a másnapi istentiszteleten *Borissza Kalla Éva* számolt be.

Új Lant

Az Újpesti Baptista
Gyülekezet lapja
Alapítási év: 1936

Szerkeszti:

a szerkesztőbizottság

Felelős szerkesztő:

Marosi Nagy Lajos

Tördelte: Papp Szabolcs

Készült az O-Pont Nyomdában

Felelős vezető: Győri Énok

ISSN 1217-4378

www.ujpest.baptista.hu/ujlant

A kiadvány

Újpest Önkormányzatának

támogatásával jelent meg.